

Václav Šuplata

Jullien a jeho noví kamarádi

Jullien je malý, neposedný psík... teda on je ešte malý, ale aj tak je už veľký.

Je to totiž labradoodl, a tým sa asi nepáči byť malý, lebo veľmi rýchlo vyrastú, majú dlhé nohy a veľký nos.

Jullien sa narodil a vyrastal v rušnom meste, a tak sa veľmi potešil, keď ho kamarátka Jujka zobrala na návštevu jej starkej, ktorá býva na dedine.

Večne zvedavý Jullien si dovtedy myslel, že už všetko videl a všetko pozná.

Veľmi rýchlo však zistil, že okrem psov, mačiek, holubov, či vrabcov, ktoré žijú v meste, je ešte veľmi veľa všakovakých zvierat.

Namyslený kohút

Niekomu by sa to mohlo zdať zvláštne, ale Jullienové veľké dobrodružstvá začali kohútím zakikirikaním.

Bol na dedine prvý krát, a veľmi sa tešil ako sa v tom príjemnom tichu do sýta vyspí.

Žiadne vytrubovanie áut, zvonenie električiek, či vykrikovanie predavačov novín. V noci sa z neďalekého lesa občas ozvalo iba ak zahúkanie sovy a kdesi krátko zaštekal pes.

Lenže práve keď sa mu snívalo, ako krásne sa mu spí, ozval sa vari najodpornejší zvuk aký kedy počul.

Jullien rozospato vyzrel z okna.

Na kope sena v rohu dvora stál velikánsky, strakatý kohút a kikirikal čo mu zobák stačil.

„Musíš tak kričať?“ opýtal sa Jullien nešťastne.

„Pravdaže musím,“ ohradil sa urazene kohút.

„Ale veď všetkých pobudíš!“

„Veď to chcem. A hlavne musím zobudiť slnko,“ nadul sa pyšne kohút.

„Čože?“ opýtal sa Jullien prekvapene.

„Nebyť mňa, slnko by vôbec nevyšlo,“ povedal namyslene kohút a zakikirikal tak, že si Jullien musel zapchať uši.

„Mne sa to akosi nezdá,“ rozmýšľal nahlas Jullien. „U nás v meste, žiadneho kohúta nemáme, a aj tak tam svieti slniečko.“

„Aspoň vidíš aký som dôležitý! Hoci bývam tu, na malej dedine, svieti vďaka mne slnko aj vo veľkom meste!“ nadul sa pýchou kohút.

Jullien mu teda radšej doniesol za misku kukuričných jadierok, aby mal kohút naozaj čo najsilnejší hlas, lebo mal veľmi rád keď cez deň svietilo slniečko.

Smutný pes

V tieni svojej budy ležal veľký pes s veľmi smutnými očami. On bol smutný celý, ale na očiach mu to bolo vidieť najviac.

Jullien nemal rád, keď bol niekto smutný, tak sa psovi hneď prihovril.

„Dobrý deň! Prepáčte mi moju zvedavosť, ale prečo ste taký smutný?“

„Lebo sa mi všetci smejú, že mám dlhé uši,“ povedal smutný pes a zdalo sa, že sa už už rozplače.

„Nuž; nevravím, že sú práve najkratšie,“ povedal opatrne Jullien, „ale mne sa páčia, a vám veľmi pristanú.“

„Tak prečo sa mi kohút stále vysmieva?“ opýtal sa nešťastne pes.

„Lebo vám závidí, pretože on žiadne uši nemá,“ povedal s úsmevom Jullien a predstavil si namysleného kohúta s dlhými psími ušami.

„A ten, kto má veľké uši, ten dobre počuje,“ snažil sa Jullien potešiť stále smutného psa.

„To, že dobre počujem vidieť nie je, ale že mám dlhé uši, to vidieť je,“ mávol labou pes.

„Lenže ty môžeš svojim kamarátom pomáhať ako nikto iný.“

„To by som rád vedel ako? A hlavne čo s tým majú tie moje nešťastné uši?“ opýtal sa začudovane smutný pes.

„Keď bude pršať, môže sa hocikto pod tvoje ucho schovať,“ povedal nadšene Jullien.

Smutný pes sa na chvíľu zamyslel, ale potom sa predsa len konečne usmial.

„A keby sa ti niekedy ešte niekto smial,“ pošepkal Jullien psovi do jeho veľkého ucha skôr ako odišiel, „urob na neho HAF!!! To pomáha, uvidíš.“

Lenivý králik

Jullien mal zo všetkého hrania najradšej naháňačku. Preto sa veľmi potešil, keď zbadal v drôtovej klietke veľkého strieborného králika.

„Zajko, poď sa so mnou hrať na naháňačku,“ požiadal králika. Ten síce nepovedal nič, len naďalej hýbal nosom. Jullien si pomyslel, že tak asi zajace prikyvujú, a tak ho vybral z klietky a zanesol doprostred neďalekej veľkej lúky.

Myslel si, že sa králik ihneď rozbehne, ale zajko práve naopak; lenivo sa rozťahol v mäkkej tráve a bolo vidieť, že by najradšej hneď aj zaspal.

„Nespi!“ poťahal ho Jullien za dlhé ucho. „Vo všetkých rozprávkach sa píše o tom, ako zajace rýchlo behajú a ty?!“ povedal vycítavo.

„Tak dobre,“ prikývol zajac, „ale najprv sa musím posilniť. Dones mi trochu ďatelinky z tamtoho konca lúky,“ ukázal labkou, „Tam je najsladšia.“

Jullien sa rozbehol na koniec lúky, rýchlo natrhal ďatelinu a bežal späť.

Nedočkavo pozeral, ako si zajko pochutnáva, no keď ten konečne dojedol, ukázal labkou na druhý koniec lúky a pokojne povedal:

„Dones mi trochu ďateliny aj z toho druhého konca, myslím, že tam je predsa len sladšia.“

Jullien bežal na koniec lúky čo mu sily stačili, natrhal za náruč ďateliny, a ponáhlal sa ku králikovi, len aby sa už konečne začali hrať na naháňačku.

Keď sa však Jullien o chvíľu vracal z ďalšieho konca lúky, kam ho zajac znovu poslal, už sa ani veľmi neponáhlal. Ba zdalo sa mu, že sa mu už ani veľmi nechce hrať.

Jullien si hru na naháňačku predstavoval úplne inak, ale napokon boli vlastne spokojní obaja. Králik si v mäkkej tráve príjemne oddýchol a najedol sa tej najlepšej ďatelinky, no a Jullien, ten sa nabehal toľko, že bol rád, keď si konečne mohol sadnúť.

Nespokojná hus

Jullien si jedného dňa všimol, že hus, ktorá bývala na konci dvora, sa v posledných dňoch tvárila akosi čudne. Trochu urazene, trochu zamyslene a ešte aj trochu nespokojne. Ale vždy sa tvárila najnespokojnejšie, práve keď išiel náhodou okolo on.

„Čo sa mohlo stať?“ dumal Jullien, lebo vedel, že husi neurobil nič zlé, ale nechcel byť nevychovaný, a tak sa jej radšej nič nepýtal.

Napokon ani nebolo treba, lebo po krátkom čase prišla hus za Jullienom sama.

Chvíľu, akoby nevedela nájsť tie správne slová:

„Počuj Jullien!“ oslovila ho namosúrene. „Každému vieš poradiť, každému vieš pomôcť, každého vieš presvedčiť, aký je užitočný. Tak teda pomôž aj mne, a skús mi povedať na čo som na svete ja! Hmm?“

„Tak toto ťa celý čas trápi?“ usmial sa Jullien. „Mohla si prísť za mnou už skôr a nemusela si sa mračiť na celý svet.“

„No, no, no!“ natiahla zlostne hus svoj dlhý krk. „Len mi nehovor, že som dôležitá preto, že moje mäso je to najlepšie čo sa hodí k lokšiam!“

„Niečo také by som si nikdy nedovolil povedať,“ musel sa uškrnúť Jullien, ale pravda je, že mu v tej chvíli napadalo práve to. „S tebou sa dá napríklad dobre chodiť na prechádzky,“ začal konečne vysvetľovať vážnym hlasom.

„Ja som dobrá na prechádzky?“ nechápala hus.

„Pravdaže,“ prikyvoval Jullien. „Keby sa mi zažiadalo ľahnúť si na lúku, a trochu si pospať, môžem si položiť hlavu na tvoje snehobiele mäkučké perie.“

„To som si mohla myslieť,“ zahundrala hus a pobrala sa preč.

Bolo však ešte počuť ako sa sťažuje sama sebe:

„Každý je na niečo dobrý, len ja som dobrá iba ako chodiaci vankúš!“

Netrpezlivé kačiatko

Len čo sa kačiatko ráno zobudilo, ozlomkrky bežalo k neďalekému rybníku a už z diaľky volalo: „Kapor! Kapóóór!“

Z vody vykukol starý kapor.

„Tu som kačiatko, tu,“ povedal rozospato.

„Už?“ opýtalo sa z nádejou kačiatko.

„Ešte nie?“ odpovedal unavene kapor a kačiatko sklamane odišlo.

To isté sa zopakovalo na poludnie, a tiež večer. A potom zas na druhý deň a druhé poludnie a druhý večer.

Na tretí deň to už zvedavý Jullien nevydržal a keď videl ako kačiatko sklamane odchádza od rybníka, zašiel za kaprom aby zistil čo sa to vlastne deje.

„Ále...“ mávol zúfalo kapor plutvou. „Pred nedávnom som kačiatku nepremyslene porozprával rozprávku o škaredom kačiatku, z ktorého vyrástla krásna labuť. A tak teraz chodí a čaká kedy bude labuťou a nedá si vysvetliť, že to bola len rozprávka,“ vzdychol unavene.

„Ja ti pomôžem,“ usmial sa Jullien. „Myslím, že viem ako na to.“

Potom zašiel za kačiatkom a porozprával mu rozprávku o peknom kačiatku, z ktorého jedného dňa vyrástol krásny, pestrofarebný káčer. A byť pestrofarebný je predsa krajšie ako byť len celý biely.

Ráno, len čo slniečko vykuklo spoza lesa, utekalo kačiatko cez dvor a kričalo čo mu hrdlo stačilo: „Jullien! Juliééén!!! Už?“

V neďalekom rybníku sa kapor len usmial popod fúzy, spokojne sa schoval hlbšie do mäkkých rias, a kým znovu zaspal, len si pomyslel:

„A mám pokoj. Teraz sa dlho nevyspí už dobrák Jullien.“

Čistotné prasiatko

Jullien len pohoršene krútil hlavou, keď okolo neho zrazu prešlo malé prasiatko. Niečo také ufúľané vari ešte ani nevidel.

„Tak takéto špinavé tu po dvore pobehovať nebudeš!“ povedal prasiatku a hneď sa aj obzeral po nejakom lavóre či väčšom hrnci.

„Veď keď bude pršať, tak sa umyjem,“ mávlo prasiatko paprčkou.

„Nebudeme čakať na žiaden dážď,“ mračil sa Jullien. „Umyjem ťa hneď, len čo naberiem teplú vodu a zoženiem mydlo a uterák!“

Prasiatku sa ani trochu nepozdávalo, že sa má kúpať v teplej vode, medzi nejakými bublinami, a potom sa nechať do sucha drhnúť akýmsi uterákom. Lenže bolo ešte malé, a tak muselo poslúchať.

Jullien o krátku chvíľu doniesol lavór plný teplej vody. Nespokojne krochajúce prasiatko do neho postavil a šampónom vyumýval do ružova a do voňava. A keď potom prasiatko utieral mäkkým uterákom, to si už krochalo veru úplne inak.

„A je to,“ povedal konečne Jullien.

„Už?“ opýtalo sa smutne prasiatko.

Jullien sa spokojne usmial, no prasiatko sa veru spokojne vôbec netvárilo.

Chvíľu nad čímisi úpenlivo dumalo. Zrazu sa schytilo, rozbehlo sa k najväčšej kaluži blata v rohu záhrady a vyváľalo sa tam ako to len prasiatka vedia.

Keď to Jullien videl, skoro sa rozplakal. Lenže prasiatko celé nadšené vbehlo do lavóra s teplou vodou, natešene pozrelo na Julliena a spokojne povedalo:

„Teraz ma musíš umyť ešte raz. Mne sa to totiž veľmi páči!“

Urazené teliatko

„A ty sa čo tak mračíš na celý svet?“ opýtal sa Jullien malého teliatka, ktoré zamračene pozeralo kamsi pred seba.

„Som uražené a budem uražené až kým nebudem veľké!“ odvetilo teliatko nafučane a ešte dodalo: „A hotovo!“

„To musí byť vážne,“ zamračil sa aj Jullien. „A kto ta tak urazil?“

„Gazdiná,“ odvetilo teliatko, „Počulo som, ako komusi posmešne hovorí, vraj čo *hľadiš*, ako teľa na nové vráta?!

„To by veru skutočne nemusela,“ pokýval cháпavo Jullien hlavou.

„Ja predsa nemôžem za to, že tie nové vráta vidím prvý krát!“ hnevalo sa teliatko a ukázalo hlavou na skutočne úplne nové vráta na stodole, ktoré gazda ráno urobil.

Jullien sa zamračil, aby nebolo vidno, že mu je do smiechu.

„A to nie je všetko,“ zlostilo sa teliatko ďalej, „Ľudia vôbec často hovoria, že je niekto hlúpy ako teľa!“

„To sa len tak hovorí,“ upokojoval ho Jullien.

„Ale prečo práve teľa? Prečo práve ja?“ neprestávalo sa zlostiť teliatko. „Tak tu teraz budem takto čakať kým nevyrastiem a neprestanem byť teliatkom!“ povedalo rozhodne. „Aj keď mi začína byť od studenej zeme zima a ešte ma aj tlačí,“ dodalo nespokojne, ale odhodlane.

„Áno, to je rozumné rozhodnutie,“ prikyvoval Jullien a mal naozaj čo robiť, aby sa nezačal smiať. „Keby si si ľahlo na teplú a mäkkú slamu čakalo by sa ti lepšie,“ poradil teliatku opatrne. „Ale na to by si určite prišlo aj samo, veď predsa nie si hlúpe,“ dodal rýchlo, keď si všimol, že teliatko sa zamračilo ešte viac a radšej sa pobral teliatku trochu slamy doniesť.

Krava kuchárka

Uprostred zelenej lúky sa pásala krava. Teda táto sa vlastne nepásala, ale zamyslene stála a zdalo sa, že jej veľké pekné oči sú akési smutné.

„Čo sa stalo?“ opýtal sa Jullien keď podišiel bližšie. „Prečo máš také smutné oči?“

„Aby som ťa lepšie videla,“ odpovedala krava, ale hneď sa zháčila. „Teda... vlastne... to je z inej rozprávky.“ Na chvíľu sa zamyslela akoby hľadala ako najlepšie vysvetliť čo ju trápi, no napokon povedala.

„Stále sa všade hovorí *Pite mlieko, je zdravé! Pite mlieko, je dobré! Každý deň aspoň jeden pohár mlieka!*“

„To je pravda tiež som to už veľa krát počul,“ prikývol Jullien.

„No vidíš,“ šibla mrzuto krava chvostom, „a ja dávam gazdinej mlieko každý deň.“

„Ale veď to je od teba pekné,“ povedal pochvalne Jullien.

„Pekné to možno je,“ prikývla krava, „ale od gazdinej by bolo pekné, keby mi aspoň raz dala ochutnať ako to mlieko vlastne chutí. Veď ja som mlieko ešte nikdy nepila!“

„To máš veru pravdu,“ povedal zamyslene Jullien. „Hneď som späť,“ zakričal a kamsi odbehol. Po chvíli sa vrátil s modrým vedierkom, krave povedal: „Dovolíš?“ a nadojil za pol vedierka mlieka.

„Mmm! Robím to dobre,“ povedala pochvalne krava, keď prvý krát ochutnala vlastné mlieko. „Hádam len...“ zamyslela sa, a krátku chvíľu vychutnávajúc chuť mlieka, odborne dodala: „Pridám ešte trochu sladkej ďateliny a dve-tri púpavy.“

Závistlivý kôň

V ohrade hneď vedľa záhrady sa zamyslene prechádzal krásny svetlohnedý kôň.

Bol krásny deň, slniečko sa usmievalo na svet z belasej oblohy, vtáčiky veselo vyspevovali, všade naokolo rástla sladká čerstvá tráva, no on akoby nič z toho ani nevidel.

Jullien k nemu podišiel, podal mu trochu čerstvej trávy, ale koníkovi akosi nechutilo.

„Čože sa ti stalo?“ opýtal sa Jullien. „Môžem ti nejako pomôcť?“

„Mne už nik nepomôže,“ sklonil hlavu kôň. „Ja som dobrý len na to, aby som niekam dotiahol voz, alebo zaviezol gazdu do mesta, keď potrebuje, a keď nič netreba, tak tu len tak v ohrade postávať!“

„A to je len? opýtal sa nechápavo Jullien.

„Tu neďaleko,“ pokračoval kôň, „je pretekárska dráha, kde závidia moji kamaráti,“ zadíval sa zasnene. „Skáču cez prekážky, kto vyskočí vyššie; závidia o to, kto dobehne prvý; majú na sebe krásne sedlá, v nich vyparádených jazdcov, a ľudia im tleskajú. A ja?“ zosmutnel znovu kôň.

„Ty?“ začudoval sa Jullien. „Ty si ten najlepší kôň na celom tomto dvore.“

„Lebo tu okrem mňa žiaden iný kôň nie je,“ pokýval svojou veľkou hlavou nešťastný koník.

„Nie preto,“ opravil ho Jullien, „ale preto, že dokážeš ťahať voz alebo pluh, zaviesť gazdu do mesta, keď to potrebuje, a keď nič netreba nebeháš kade tade, ale čakáš tu v ohrade, aby si bol vždy naporúdzi.“ Potom sa ešte naklonil ku koníkovi a spiklenecky na neho žmurkol: „Ver mi, že gazda by ťa za takého koňa, akému ty závidíš, nikdy nevymenil.“

Závodný kôň

Jullien sa rozhodol, že navštívi aj koňa z neďalekej pretekárskej dráhy, o akom mu hovoril jeho smutný a závidiaci kamarát.

Vybral sa do neďalekej stajne, kde v neveľkej ohrade stál krásny, vyčesaný, hnedý kôň.

Jullien čakal, že nájde hrdého a namysleného závodného koňa, ale nebolo to veru tak. Kôň stál so sklonenou hlavou, a mal akési smutné oči.

„A tebe sa čo stalo, kamarát?“ opýtal sa prekvapený Jullien.

„Škoda reči,“ mávol kopytom závodný kôň, ale pokračoval. „My celé dni trénujeme, skáčeme kto vyskočí vyššie, závodíme, kto dobehne prvý, nosíme na chrbte ťažké sedlá a ešte aj jazdcov, a tamto neďaleko je ohrada, kde žije jeden náš kamarát,“ ukázal kôň hlavou smerom k dvoru.

„Ja viem,“ prikývol Jullien, „Ja ho poznám.“

„No vidíš,“ pritakal závodný kôň. „Tomu je sveta žiť; občas niekam dotiahne voz, alebo zavezie gazdu do mesta keď potrebuje, a keď nič netreba, tak si len tak v ohrade postáva!“

Jullien sa usmial:

„Vidíš, a jemu sa nepáči to čo mu ty závidíš. Naopak, on tebe závidí to, čo sa tebe nepáči.“

„Nech by si to len skúsil so mnou na jeden deň vymeniť,“ usmial sa smutne závodný kôň.

„To máš pravdu,“ prikývol Jullien. „Obaja by ste zistili, že každý je potrebný na niečo iné. A ver mi, že ty by si sa potom veľmi rád vrátil k svojim prekážkam a závodnej dráhe, rovnako ako on k svojmu vozmu a drevenej ohrade.“

Juliánov výlet do Afriky

Zvedavá žirafa

Ak si Jullien po návšteve dediny myslel, že ho už nič nemôže pekvapiť, veľmi rýchlo zistil ako sa mýlil, keď ho kamarátka Jujka zobrala so sebou na výlet do Afriky.

Jullien neveril vlastným očiam, keď videl prvý krát žirafu, ktorá k nemu zvedavo kráčala.

„Kto si? Odkiaľ prichádzaš? Ako sa voláš? Dúfam, že som ťa videla prvá?“ pýtala sa jednu otázku za druhou, akoby sa nepotrebovala ani nadychnúť.

Jullien okamžite pochopil prečo majú žirafy taký dlhatánsky krk.

Niet vari na svete zvedavejšie zviera ako žirafa. Všetko chce vedieť, všetko chce vidieť, ale hlavne, všetko chce vedieť a vidieť prvá.

Kedysi sa žirafy za svoj dlhý krk aj trochu hanbili, ale dnes sú naň poriadne namyslené. Ak totiž niekto niečo nevie nájsť, alebo jednoducho nevie kadiaľ ísť, každý mu poradí:

„Choď za žirafami, tie vidia všetko.“

Žirafy k tomu ešte pyšne dodajú:

„A prvá!“

Veľké trápenie malého slona

„Čo som komu urobil, že ma príroda takto potrestala?!“ počul Jullien smutný hlas, ktorý vychádzal z hustého krovia.

„Kto to tu narieka?“ opýtal sa Jullien a snažil sa predrať spleťou konárov.

Keď sa mu to konečne podarilo, nechcel veriť vlastným očiam.

V hustom krovisku sa pred celým svetom schovávalo malé sloníča a samo pre seba si nariekalo.

„Ešte som len malý, a aký som už veľký! Ešte som len malý, a hen aké už mám veľké uši! Ešte som len malý, a aha aký už mám nosisko! Čo bude až vyrastiem?!“

Jullien mal naozaj čo robiť, aby sa nahlas nerozosmial, ale vedel, že to nešťastnému sloníkovi nemôže urobiť, a tak k nemu podišiel a pohladil ho po hlave.

„Vieš čo si ty naozaj veľké?“ opýtal sa sloníčaťa s úsmevom. „Ako hovorí moja mama, veľké trdlo.“

Slon na neho prekvapene a nechápavo pozrel a chobotom si utrel slzy.

„Všetko nad čím nariekaš je to najohromnejšie čo môžeš mať,“ začal vysvetľovať Jullien. „Veľkého sa každý bojí a dá mu pokoj, veľkými ušami sa dá ohromne ovievať keď je vonku teplo, a dlhým nosom sa dá všetko dočiahnuť.“

„A vieš na čo je taký dlhý nos najlepší?“ opýtal sa Jullien a nečakajúc na odpoveď chytil sloníča za nos a vytiahol ho z krovia. „Dá sa za neho držať ako za ruku, keď sa s niekým len tak prechádzaš, aby všetci videli aký si krásny.“

Nahnevaný tiger

Nech Jullien stretol ktoréhokoľvek tigra, každý bol vždy namosúrený a zlostný; len skočiť a roztrhať. Jullienvi sa však zdalo, že najviac sa tigre mračia na zebry.

Jullien bol vždy viac zvedavý ako bojzlivý, a tak sa rozhodol, že sa dozvie prečo je to tak.

„Priniesol som ti malé pohostenie,“ podával Jullien opatrne čerstvú rybu tigrovi, s ktorým sa rozhodol porozprávať.

„Ja nemám ryby rád,“ zavrčal tiger, „majú veľmi veľa malých kostí,“ dodal a pozrel na Julliena, akoby uvažoval, či by raz nemohol ochutnať aj labradoodla.

„Ja mám ešte viac malých kostí,“ upozornil rýchlo Jullien, lebo pochopil, na čo tiger myslí.

„Tak prečo ma vyrušuješ? zavrčal znovu tiger. „Nemám rád, keď ma niekto vyrušuje. Obzvlášť, keď nič nerobím,“ dodal zlostne.

„Chcel som sa len opýtať,“ začal opatrne Jullien, „prečo sa zo všetkých najviac mračíte práve na zebry?“

„Lebo sa nám tigrom vysmievajú,“ vysvetlil tiger, „a to my nemáme radi.“

„Vysmievajú?“ pozrel sa prekvapene Jullien. „Ale veď zebry sa vás boja, tak akoby sa vám mohli vysmievať?“

„Tak prečo sú také isté pruhované ako my? Há?!“ opýtal sa tiger.

„Možno si mysleli, že sa vám tak budú viac páčiť, a nebudete ich potom naháňať,“ hľadal vysvetlenie Jullien.

„Tak to si mysleli zle!“ zasmial sa škodoradostne tiger. „Vôbec sa nám nepáčia a budeme ich naháňať!“ oblízal si labužnícky ostré zubiská.

Jullien potom dlho uvažoval, ako urobiť aby mali zebry pruhy aj opačným smerom a boli by potom kockované, takže by si už tigre nemohli myslieť, že sa im posmievajú. Zdá sa však, že zatiaľ na nič neprišiel.

Lev - kráľ zvierat

„Máš ísť okamžite ku kráľovi,“ prišla malá opica jedného dňa oznámiť Jullienovi.

Kráľa treba poslúchať, obzvlášť keď ním je lev, a tak sa za ním Jullien hneď vybral

„Veľa som už o tebe počul,“ začal lev zamračene, „ale doteraz si ma neprišiel pozdraviť, hoci som kráľom všetkých zvierat!“ dodal namosúrene.

„Nechcel som vás vyrušovať veličenstvo,“ uklonil sa Jullien. „Viem, že máte stále veľa práce. Je to predsa vidieť už aj na tom, že celý deň musíte ležať schovaný v tieni, aby ste si oddýchli.“

„To máš pravdu,“ prikývol spokojne lev, aj keď si nebol úplne istý, či si z neho Jullien nerobí žarty. „Ale nie preto som ťa volal,“ kývol labou. „Mám taký problém,“ stíšil hlas a poobzeral sa naokolo, či ich niekto nepočúva:

„Je nás tu levov na okolí viac, a všetci si hovoria, že sú kráľmi. Ale jediný skutočný kráľ zvierat som ja. Rozumieš?“

„Pravdaže rozumiem,“ prikyvoval horlivo Jullien a snažil sa milo usmievať.

„A ja chcem, aby to vedeli aj všetci ostatní!“ prikázal lev. „Počul som, že ty vždy dokážeš niečo vymyslieť.“

„Nuž veličenstvo,“ začal opatrne Jullien, „v krajine, kde bývam ja, sa králi od ostatných ľudí líšia tým, že majú na hlave korunu.“

„Neviem síce čo je to korunu,“ povedal lev, „ale chcem to isté!“ rozkázal.

„Zajtra vám korunu prinesiem, veličenstvo,“ sľúbil Jullien a ponáhlal sa čo najrýchlejšie preč.

Doma vyrobil z tvrdého papiera kráľovskú korunu, vymaľoval ju žltou farbičkou aby vyzerala ako zo zlata a nakreslil na ňu farebné diamanty.

Levovi sa koruna veľmi páčila, a keď mu je Jullien nasadil na hlavu, tváril sa ešte dôležitejšie ako predtým.

Do dnes nosí ten lev na hlave papierovú kráľovskú korunu a netuší, že ostatné levy si na neho nenápadne ukazujú pazúrom a smejú sa, že vyzerá ako keby išiel na karneval.

Ak toho leva náhodou stretnete, určite mu to nehovorte.

